

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจาก แบบทดสอบความวิตกกังวล แสดงตัวและเก็บตัว และแบบทดสอบความถนัดทางการเรียน จะเสนอเป็นลำดับต่อไปนี้ คือ

ตอนแรก เป็นการเสนอผลจากการหาความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่อง บุคลิกภาพ วิตกกังวล แสดงตัวและเก็บตัว และความถนัดทางการเรียน แสดงผลการวิเคราะห์โดยใช้ตารางอธิบายประกอบ และภาพแสดงการแจกแจงของคะแนนจากกลุ่ม ตัวอย่างชายและหญิง

ตอนที่สอง เป็นการเสนอผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความวิตกกังวล แสดงตัวและเก็บตัว และความถนัดทางการเรียน และความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล กับการแสดงตัวและเก็บตัว จากกลุ่มตัวอย่างชายและหญิง เสนอผลการวิเคราะห์โดยใช้ ตารางอธิบายประกอบ และแสดงลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับความถนัดทาง การเรียนโดยใช้กราฟ

ตอนที่สาม เป็นการเสนอผลจากการหาความแตกต่างของบุคลิกภาพ วิตกกังวล แสดงตัวและเก็บตัว ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีความถนัดทางการเรียนสูง และกลุ่มตัวอย่าง ที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำ ทั้งในเพศชายและเพศหญิง และ

แสดงความแตกต่างระหว่างเพศในด้านความวิตกกังวล แสดงตัวและเก็บตัวจาก กลุ่มตัวอย่างที่มีความถนัดทางการเรียนสูงและกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำ

ตารางที่ 2 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความวิตกกังวล แสดงตัว จากกลุ่มตัวอย่าง และความแตกต่างระหว่างเพศชายหญิง

ลักษณะบุคลิกภาพ		เพศหญิง (N= 182)	เพศชาย (N= 164)	z
ความวิตกกังวล	Mean	15.978	15.201	1.375
	S.D.	8.738	4.776	
การแสดงตัว	Mean	60.403	64.262	2.300*
	S.D.	17.642	13.485	

* $P < .05$

จากตารางที่ 2 คะแนนความวิตกกังวลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายและหญิง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

แต่ในด้านการแสดงตัว เพศชายมีคะแนนการแสดงตัวสูงกว่านักเรียนหญิง ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

ผลจากการวิเคราะห์จึงแสดงว่า จากกลุ่มตัวอย่างนี้ นักเรียนหญิงและนักเรียนชาย มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนชายมีบุคลิกภาพที่เป็นลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนหญิง

ตารางที่ 3 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความถนัดทางการเรียนจากกลุ่มตัวอย่าง และความแตกต่างระหว่างเพศชายหญิง

		เพศหญิง (N= 182)	เพศชาย (N= 164)	z
คะแนนความถนัดทางการเรียน	Mean	51.294	53.793	4.706**
	S.D.	9.580	8.350	

** P < .01

นักเรียนชายกลุ่มตัวอย่างนี้มีคะแนนความถนัดทางการเรียนสูงกว่านักเรียนหญิงที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 ซึ่งแสดงว่า นักเรียนชายมีความถนัดทางการเรียนโดยทั่วไปสูงกว่านักเรียนหญิง

ตารางที่ 4 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนแต่ละฉบับของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและชายและความแตกต่างระหว่างเพศในคะแนนความถนัดทางการเรียนทั้ง 5 ฉบับ

ความถนัดทางการเรียน จากแบบทดสอบแต่ละฉบับ		เพศหญิง (N= 182)	เพศชาย (N= 164)	z
คำตรรกันข้าม	Mean	53.214	55.726	2.736**
	S.D.	10.063	6.867	
ศัพท์ไม่เข้าพวก	Mean	57.923	58.878	1.146
	S.D.	8.255	7.254	
เรียงอันดับ	Mean	49.412	51.738	1.975*
	S.D.	10.382	11.440	
อุปมาอุปไมย	Mean	51.143	53.500	2.197*
	S.D.	10.298	9.674	
ชอนภาพ	Mean	44.786	49.125	5.247**
	S.D.	8.902	6.516	

* P < .05

** P < .01

จากตารางที่ 4 เมื่อแยกคะแนนความถนัดทางการเรียนออกตามคะแนนในแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ แสดงให้เห็นคะแนนจากแบบทดสอบทุกฉบับของนักเรียนชายสูงกว่านักเรียนหญิง มีคะแนนจากแบบทดสอบศัพท์ไม่เข้าพวกฉบับเดียวที่ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ

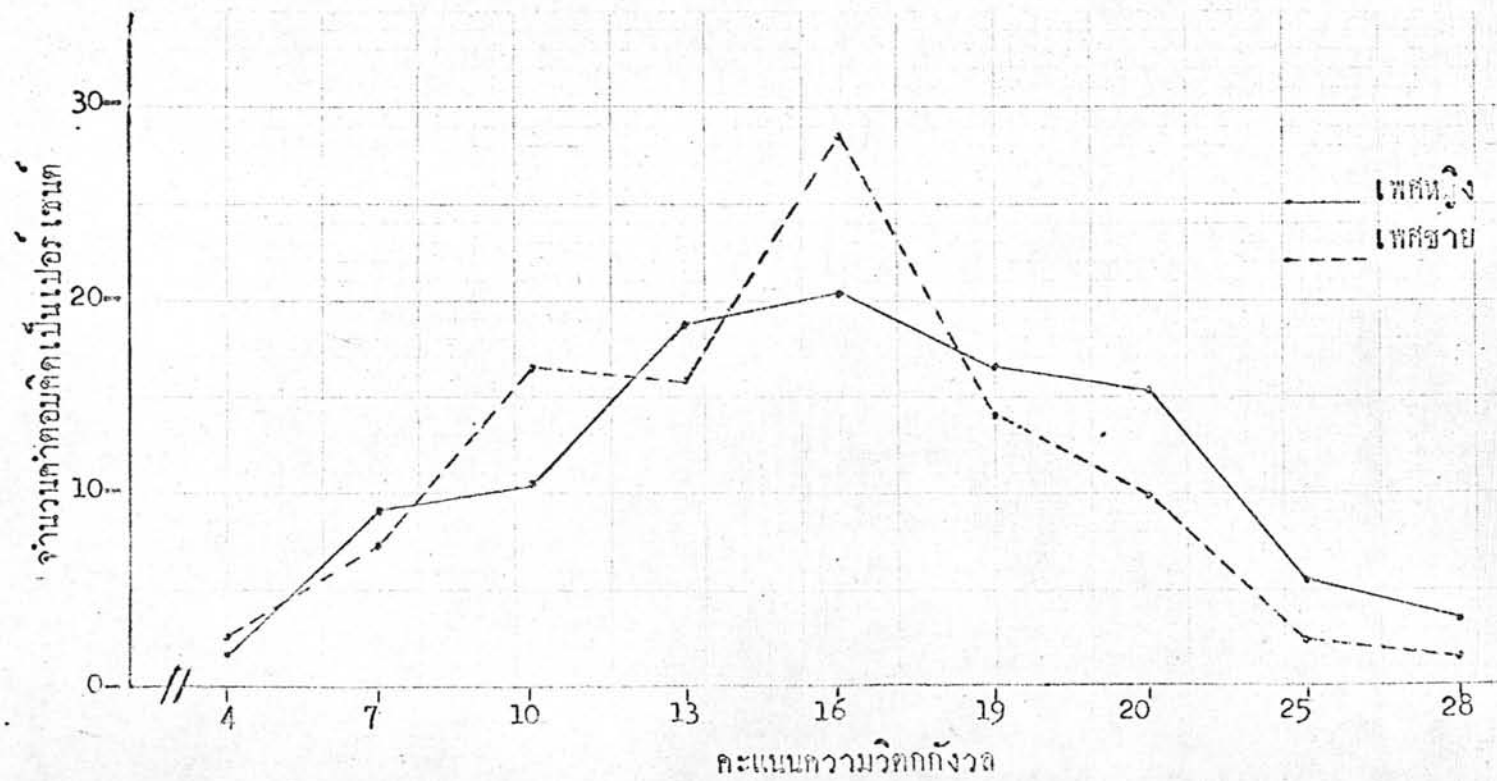
จากที่ได้อธิบายไว้แล้วเกี่ยวกับแบบทดสอบความถนัดทางการเรียน คือ
แบบทดสอบคำตรงกันข้าม และแบบทดสอบศัพท์ไม่เข้าพวก เป็นการทดสอบความ
สามารถด้านภาษา และมีความสัมพันธ์กับคะแนนการเรียนวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
แบบทดสอบเรียงอันดับ เป็นการทดสอบความสามารถด้านตัวเลข มีความสัมพันธ์
กับคะแนนการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์

แบบทดสอบอุปมาอุปไมย เป็นการทดสอบความสามารถด้านเหตุผล วิจัยรณญาณ
มีความสัมพันธ์กับคะแนนการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา

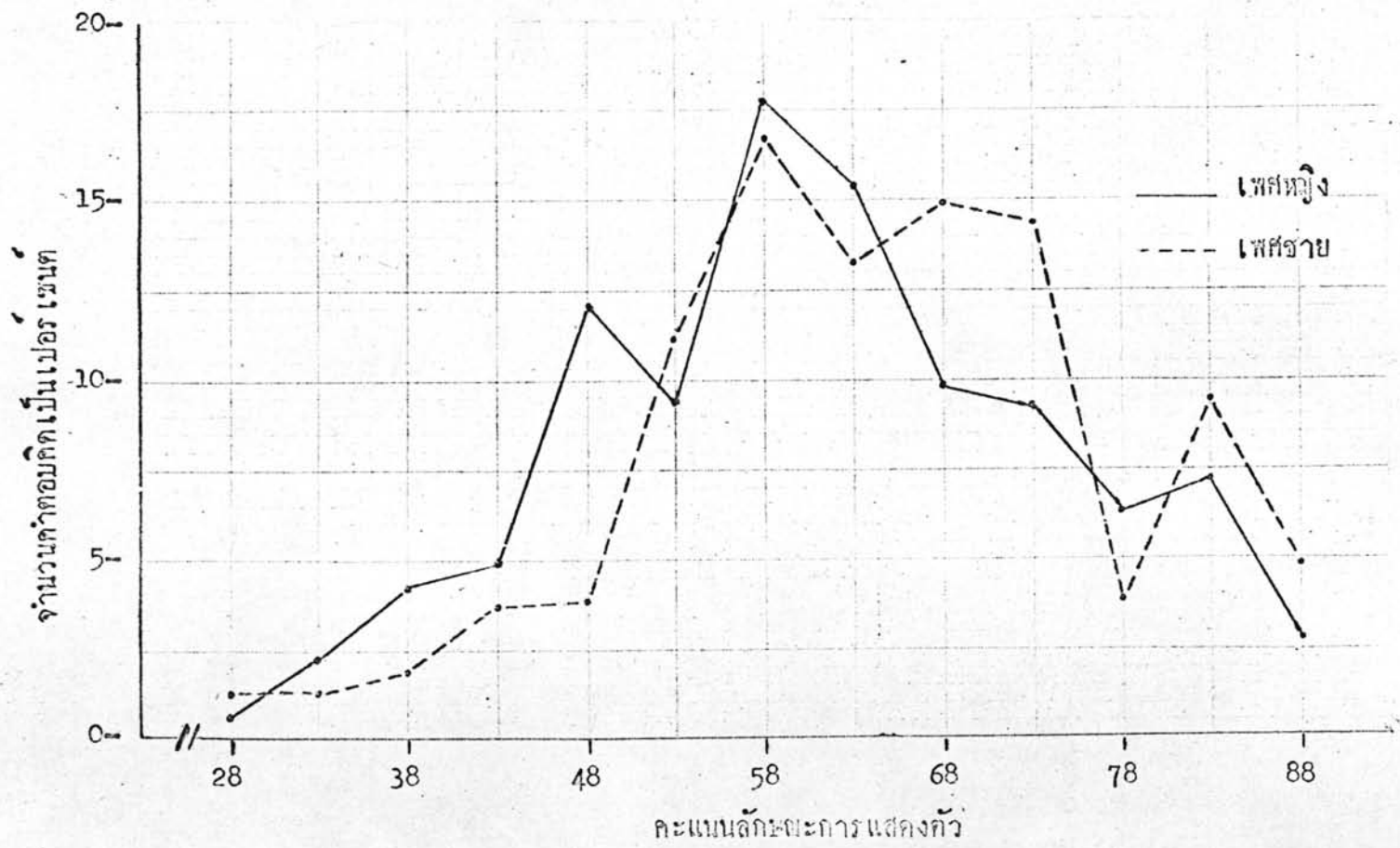
แบบทดสอบชอณภาพ เป็นการทดสอบความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ และสัมพันธ์กับ
คะแนนการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ กับศิลปะศึกษา

จึงกล่าวได้ว่า นักเรียนชายในกลุ่มตัวอย่างนี้มีความถนัดทางการเรียนสูงกว่า
นักเรียนหญิงในด้านภาษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา และศิลปะศึกษา โดย
ทดสอบจากแบบทดสอบคำตรงกันข้าม เรียงอันดับ อุปมาอุปไมย และชอณภาพ

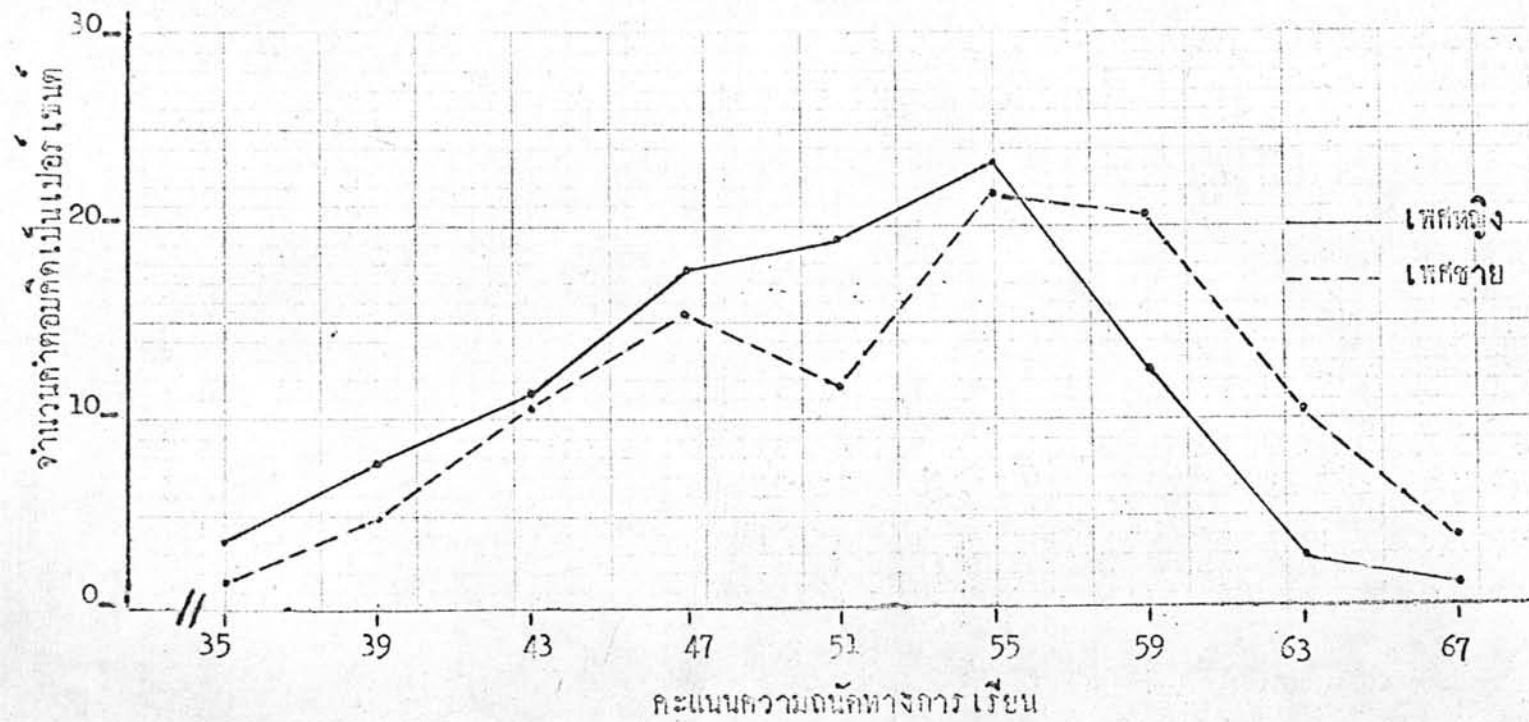
ภาพที่ ๑ แสดงการแจกแจงของคะแนนความวิตกกังวลจากกลุ่มตัวอย่างชาย ๑๖๔ คน หญิง ๑๔๓ คน

ภาพที่ ๒ แสดงการแจกแจงของคะแนนการแสดงตัวจากกลุ่มตัวอย่างชาย ๑๖๔ คนหญิง ๑๘๖ คน

ภาพที่ ๓ แสดงการ แจกแจงของคะแนนความถนัดทางการ เรียนจากกลุ่มตัวอย่างชาย ๑๖๘ คนหญิง ๑๔๒ คน

จากภาพที่ 1 การแจกแจงของคะแนนความวิตกกังวล จะเห็นว่าจากระดับคะแนนต่ำไปจนถึงระดับกลาง ๆ เริ่มต้นจากคะแนน 4 ไปจนถึง 19 คะแนนคำตอบจากเพศชายสูงกว่าเพศหญิง แต่จากคะแนน 19 ไปจนถึงระดับคะแนนสูงสุดนั้น จำนวนคำตอบจากเพศหญิงสูงกว่าเพศชาย ทำให้มองเห็นได้ว่าในกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงนั้น จะประกอบด้วยนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย

จากภาพที่ 2 การแจกแจงของคะแนนการแสดงตัว จะเห็นว่าคะแนนตั้งแต่ระดับต่ำไปจนถึงระดับกลาง ๆ คือตั้งแต่คะแนน 28 ไปจนถึง 63 จำแนกคำตอบจากเพศหญิงสูงกว่าเพศชาย แต่จากคะแนน 63 ไปจนถึง 88 จำนวนคำตอบจากเพศชายสูงกว่าเพศหญิง ซึ่งพอจะมองเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายที่มีคะแนนการแสดงตัวสูงนั้นมีจำนวนมากกว่าเพศหญิง ซึ่งจะทำให้ลักษณะการแสดงตัวของเพศชายสูงกว่าเพศหญิง

จากภาพที่ 3 การแจกแจงของคะแนนความถนัดทางการเรียน เห็นได้ชัดแจ่มว่า จากระดับคะแนนต่ำสุด ไปจนถึงระดับกลาง ๆ ค่อนไปทางสูง นั้นจำนวนคำตอบจากเพศหญิงสูงกว่าเพศชาย ส่วนคะแนนที่ค่อนไปทางสูงจนถึงสูงสุด คือตั้งแต่คะแนน 55 ไปจนถึง 67 เพศชายมีจำนวนสูงกว่าเพศหญิงมาก และพอจะทำได้มองเห็นได้ว่า ในกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูงนั้นจะเป็นนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง

ตารางที่ 5 แสดงระดับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ วิตกกังวล และแสดงตัว
กับความถนัดทางการเรียน

เพศ	ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับความถนัดทางการเรียน	
	An. Apt.	Ex. Apt.
หญิง (N = 182)	-.718 **	.527 **
ชาย (N = 164)	-.124	.370 **
รวมสองเพศ (N = 346)	-.448 **	.382 **

** P < .01

หมายเหตุ:- An. แทน ความวิตกกังวล (Anxiety)

Ex. แทน ลักษณะแสดงตัว (Extraversion)

Apt. แทน ความถนัดทางการเรียน (Scholastic Aptitude)

จากตารางนี้ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ วิตกกังวลกับความถนัดทางการเรียนในเพศหญิงเป็นลบ ระดับความสัมพันธ์สูง มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในเพศชาย ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อคิดรวมจากทั้งสองเพศระดับความสัมพันธ์ปานกลาง และเป็นลบ มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ฉะนั้น ลักษณะความสัมพันธ์ที่เป็นลบนี้เห็นได้ชัดเจนเฉพาะจากกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ซึ่งถ้ามีความถนัดทางการเรียนสูงมักมีความวิตกกังวลต่ำ และความถนัดทางการเรียนต่ำมักมีความวิตกกังวลสูง

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงตัวกับความถนัดทางการเรียนเป็นบวกในทั้งสองเพศ ในเพศหญิงระดับความสัมพันธ์สูงกว่าในเพศชายเล็กน้อย โดยมีระดับความสัมพันธ์ในระดับกลางค่อนข้างสูง ในเพศชายความสัมพันธ์อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ แต่ความสัมพันธ์มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 จากทั้งสองเพศ ความสัมพันธ์จึงแสดงให้เห็นว่าเด็กที่มีความถนัดทางการเรียนสูงมักมีลักษณะแสดงตัวค่อนข้างสูงเล็กน้อย และเด็กที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำมักมีลักษณะแสดงตัวค่อนข้างต่ำ

ตารางที่ 6 แสดงระดับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับความถนัดทางการเรียน จากคะแนนในแบบทดสอบแต่ละฉบับ

บุคลิกภาพ	เพศ	ความถนัดทางการเรียนจากแบบทดสอบ				
		ตรงข้าม	ไม่เข้าพวก	อันคืบ	อุปมา	ซอน
ความวิตกกังวล	หญิง (N=182)	-.034	-.012	-.011	-.097	-.147*
	ชาย (N=164)	-.463**	-.287**	-.049	-.155	-.339**
การแสดงตัว	หญิง (N=182)	.039	.341**	.178*	.065	.034
	ชาย (N=164)	.043	.135	-.124	.188*	-.498**

* P < .05, ** P < .01

หมายเหตุ:- ตรงข้าม แทน คำตรงกันข้าม
ไม่เข้าพวก แทน ศัพท์ไม่เข้าพวก
อันคืบ แทน เรียงอันคืบ
อุปมา แทน อุปมาอุปไมย
ซอน แทน ซอนภาพ

จากตารางแสดงว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความวิตกกังวลเป็นลบในเพศหญิง มีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ระหว่างคะแนนความวิตกกังวลกับคะแนนความถนัดทางการเรียนจากแบบทดสอบซอนภาพ แต่ระดับความสัมพันธ์ต่ำมาก นอกจากนั้น ความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญ

ในเพศชาย ความสัมพันธ์เป็นลบเช่นกัน และมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ระหว่างคะแนนความวิตกกังวลกับคะแนนความถนัดทางการเรียน จากแบบทดสอบคำตรงกันข้าม ศัพท์ไม่เข้าพวกและซอนภาพ นอกจากนั้นไม่มีนัยสำคัญ ความสัมพันธ์ต่อคะแนนจากแบบทดสอบคำตรงกันข้ามและซอนภาพอยู่ในระดับกลาง แต่จากแบบทดสอบศัพท์ไม่เข้าพวกอยู่ในระดับต่ำ

ในค่านการแสดงตัวจากเพศหญิงมีความสัมพันธ์เป็นบวก ที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแสดงตัวกับความถนัดทางการเรียนจากแบบทดสอบเรียงอันดับ แต่ระดับความสัมพันธ์ต่ำมาก และมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากแบบทดสอบศัพท์ไม่เข้าพวกที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 แต่ระดับความสัมพันธ์ต่ำ

ในเพศชาย ความสัมพันธ์ทั้งทางบวกและทางลบ มีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างคะแนนการแสดงตัวกับคะแนนความถนัดทางการเรียนจากแบบทดสอบอุปมาอุปไมยที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ระดับความสัมพันธ์ต่ำมาก และสัมพันธ์ปานกลางกับคะแนนจากแบบทดสอบชอณาพในทางลบ มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

นอกจากที่กล่าวแล้ว ความสัมพันธ์ต่าง ๆ ไม่มีนัยสำคัญ

จากความสัมพันธ์ที่กล่าวมาแล้วเห็นได้ว่า เมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนจากแบบทดสอบแต่ละฉบับ ระดับความสัมพันธ์น้อย ในเพศหญิง ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับความถนัดทางการเรียนในค่านภาษา ตัวเลขวิจารณ์ญาณ ไม่มีนัยสำคัญ และมีความสัมพันธ์ที่อยู่ในระดับต่ำมากกับความสามารถทางค่านมิตีสัมพันธ์เพียงฉบับเดียว (จากแบบทดสอบชอณาพ) ในเพศชายความสัมพันธ์ในระดับกลาง ๆ จากการวิตกกังวลกับความสามารถทางค่านภาษา จากแบบทดสอบคำตรงกันข้าม และความสัมพันธ์ระดับต่ำจากแบบทดสอบศัพท์ไม่เข้าพวก ซึ่งพอจะกล่าวได้ว่า นักเรียนชายที่มีความวิตกกังวลต่ำจะสามารถเรียนค่านภาษาได้ดีกว่าเด็กที่มีความวิตกกังวลสูง และในค่านความสามารถทางมิตีสัมพันธ์ ซึ่งวัดจากแบบทดสอบชอณาพ ก็เช่นเดียวกัน

ในค่านการแสดงตัวในเพศหญิง มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำกับความถนัดทางค่านภาษาจากแบบทดสอบศัพท์ไม่เข้าพวก และกับความถนัดทางค่านตัวเลขจากแบบทดสอบเรียงอันดับ ซึ่งกล่าวได้ว่า เด็กหญิงที่มีลักษณะแสดงตัวสูงจะมีความถนัดทางค่านภาษา และตัวเลขสูงกว่าเด็กที่แสดงตัวต่ำเล็กน้อย ส่วนในเพศชาย การแสดงตัวมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำกับความสามารถค่านวิจารณ์ญาณจากแบบทดสอบอุปมาอุปไมย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กที่แสดงตัวสูงจะมีเหตุผลวิจารณ์ญาณดีกว่าเด็กเก็บตัวหรือแสดงตัวต่ำ และความสัมพันธ์ในระดับกลาง ทางลบกับความสามารถทางมิตีสัมพันธ์จากแบบทดสอบชอณาพ

แสดงให้เห็นว่า เด็กชายที่มีลักษณะแสดงตัวจะมีความวิตกกังวลมีค่านัยสำคัญสูงกว่าเด็กที่
เก็บตัวหรือแสดงตัวต่ำ

ตารางที่ 7 แสดงระดับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 2 ด้าน คือ
ความวิตกกังวล กับการแสดงตัวและเก็บตัว

เพศ	แสดงตัว - วิตกกังวล
หญิง (N = 182)	-.325**
ชาย (N = 164)	.195*
รวมสองเพศ (N = 346)	-.061

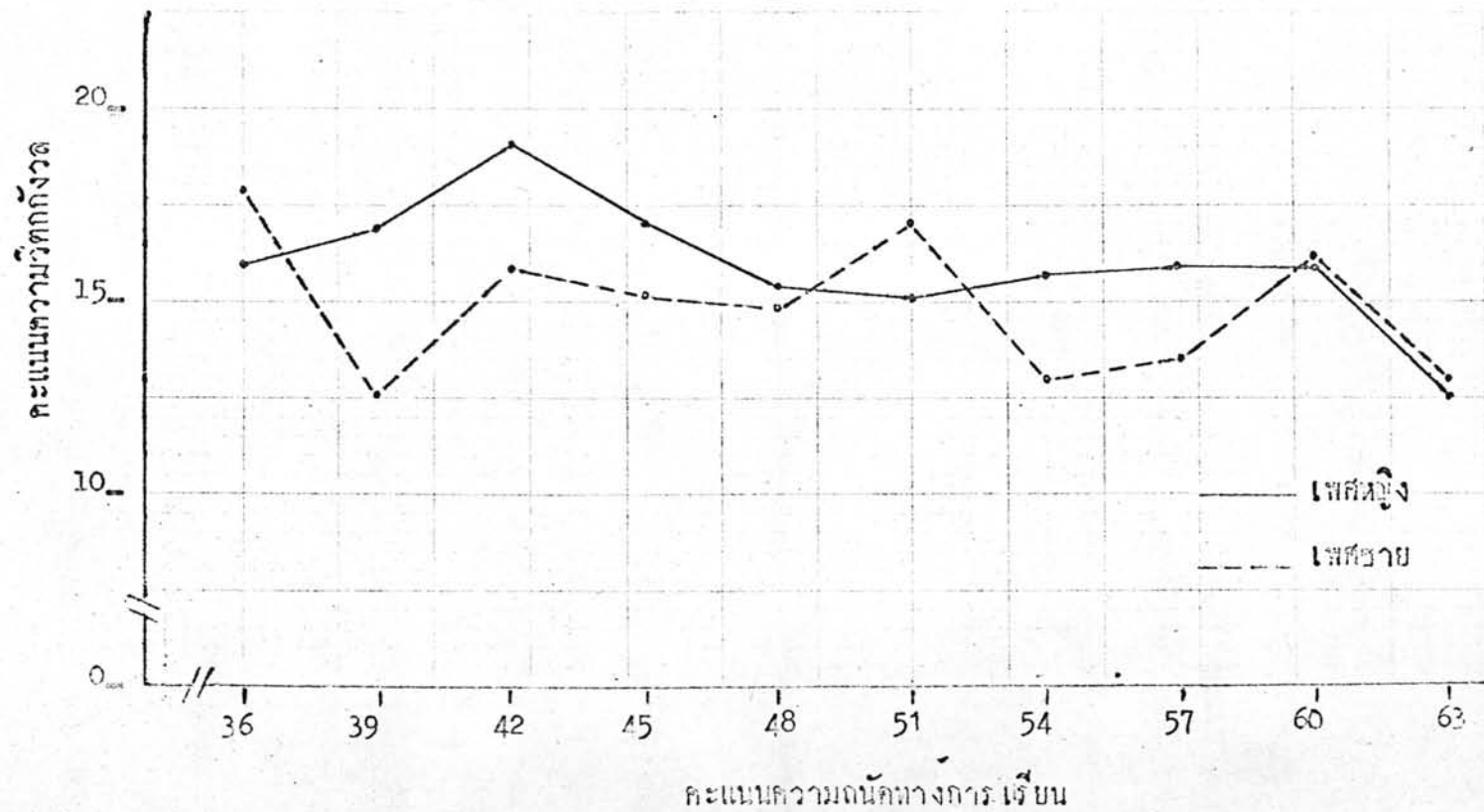
* P < .05 ,   ** P < .01

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการแสดงตัวกับความ
วิตกกังวลในเพศหญิงมีค่าเป็นลบ ซึ่งแสดงว่า ถ้าเด็กหญิงมีการแสดงตัวสูงจะมีความวิตก
กังวลต่ำ และหากมีความวิตกกังวลสูงก็จะมี การแสดงตัวต่ำ แต่ระดับความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ

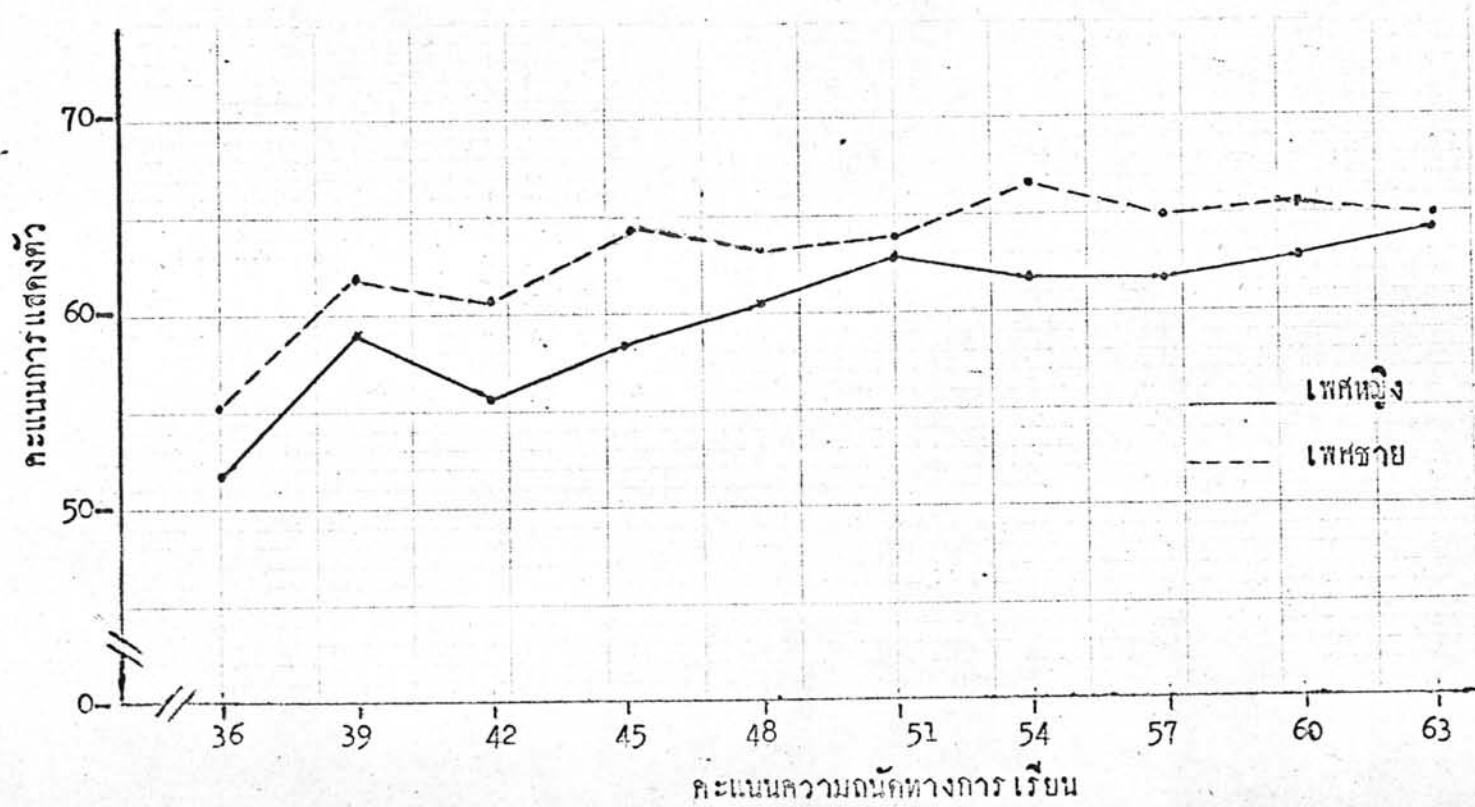
แต่ในเพศชายมีความสัมพันธ์เป็นบวก แสดงว่า เพศชายที่มีการแสดงตัวสูงจะมี
ความวิตกกังวลสูง และถ้ามีลักษณะแสดงตัวต่ำก็จะมี ความกังวลต่ำ แต่ความสัมพันธ์อยู่ใน
ระดับต่ำมาก

แต่ในการพิจารณาทั้งสองเพศไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างความ
วิตกกังวลกับลักษณะการแสดงตัวและเก็บตัว

ภาพที่ ๔ แสดงลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างความดันทางการ เรือนกับบุคลิกภาพวิตกกังวล จากกลุ่มตัวอย่าง เพศชายและเพศหญิง

ภาพที่ ๕ แสดงลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างความดันโลหิตทางการ เรียนกับบุคลิกภาพแสดงตัว จากกลุ่มตัวอย่าง เพศชายและเพศหญิง

จากภาพที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนกับความวิตกกังวล แสดงให้เห็นคะแนนความวิตกกังวลในเพศหญิงจากกลุ่มคะแนนความถนัดทางการเรียนใน ระดับต่ำ (จากคะแนน 36 ถึงประมาณ 48) สูงกว่าคะแนนความวิตกกังวล จากกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนในระดับกลาง ๆ และระดับสูง (จากคะแนนประมาณ 48 ถึง 63) แต่จากเพศชาย คะแนนความวิตกกังวลจากกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนระดับต่าง ๆ กัน ไม่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

จากภาพที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนกับการแสดงตัว เห็นได้ว่ามีลักษณะความสัมพันธ์คล้ายกัน การแสดงตัวในกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำ มีน้อย และจะสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ตามระดับความถนัดทางการเรียน และคะแนนการ แสดงตัวในเพศจากสูงกว่าในเพศหญิงอย่างเห็นได้ชัด

ตารางที่ ๘ แสดงคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความวิตกกังวล และการแสดงตัว จากกลุ่มตัวอย่างที่มีความถนัดทางการเรียนสูง และความถนัดทางการเรียนต่ำ

ลักษณะบุคลิกภาพ		กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ	z
		(N = 94)	(N = 91)	
ความวิตกกังวล	Mean	15.670	16.341	.882
	S.D.	4.911	5.419	
การแสดงตัว	Mean	65.394	60.505	2.370*
	S.D.	9.879	15.462	

* $P < .05$

หมายเหตุ :- กลุ่มต่ำ แทน กลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำ
 กลุ่มสูง แทน กลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูง

จากตารางที่ ๘ แสดงให้เห็นคะแนนความวิตกกังวลจากกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

แต่คะแนนการแสดงตัว กลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูงมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

แสดงว่า ในกลุ่มตัวอย่างที่มีความถนัดทางการเรียนสูง มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำ แต่นักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนสูงมีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำ

ตารางที่ 8 แสดงคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างชาย และหญิงที่มีความถนัดทางการเรียนสูงและต่ำ และความแตกต่างระหว่างเพศ

ลักษณะบุคลิกภาพ		กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ	Z
ความวิตกกังวล	Mean	15.200	16.961	
	เพศหญิง S.D.	7.114	6.124	1.238
	N	35	51	
	Mean	15.940	15.550	
	เพศชาย S.D.	2.296	4.194	.549
	N	59	40	
การแสดงตัว	Mean	64.229	56.706	
	เพศหญิง S.D.	11.929	15.115	2.574*
	N	35	51	
	Mean	66.085	65.350	
	เพศชาย S.D.	8.359	14.537	.289
	N	59	40	

*P < .05

จากตารางแสดงให้เห็นคะแนนความวิตกกังวลระหว่างกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูงและต่ำ ทั้งจากกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ แต่จากการแสดงตัวในเพศหญิงกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูงมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ซึ่งแสดงว่าความวิตกกังวลระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำไม่มีความแตกต่างกันในทั้งสองเพศ และไต่ผลตรงกับตารางที่ 7 ซึ่งหาความแตกต่างระหว่างกลุ่มโดยไม่แยกเพศ ส่วนในด้านการแสดงตัว กลุ่มที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนสูงมีการแสดงตัวสูงกว่ากลุ่มต่ำ เฉพาะในกลุ่มผู้หญิงเท่านั้น

ตารางที่ 9 ความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวล แสดงตัว ระหว่างเพศชายและเพศหญิง จากกลุ่มตัวอย่างที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนสูงและกลุ่มตัวอย่างที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนต่ำ

กลุ่มที่มีความวิตกกังวลทางการเรียน		ความวิตกกังวล		z	การแสดงตัว		z
		หญิง	ชาย		หญิง	ชาย	
สูง	Mean	15.200	15.949		64.229	66.085	
	S.D.	7.114	2.296	.887	11.929	8.396	.822
	N	35	59		35	59	
ต่ำ	Mean	16.961	15.550		56.706	65.350	
	S.D.	6.124	4.194	.501	15.115	14.537	2.743**
	N	51	40		51	40	

** $P < .01$

จากตาราง เมื่อพิจารณาจากกลุ่มที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนสูงไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งในด้านความวิตกกังวลและแสดงตัว จากกลุ่มที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนต่ำ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างเพศชายและหญิงในด้านความวิตกกังวล แต่ในด้านการแสดงตัวเพศชายมีคะแนนสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า บุคลิกภาพด้านความวิตกกังวลในกลุ่มที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนสูงไม่มีความแตกต่างกันระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ทั้งในกลุ่มที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนต่ำและกลุ่มที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนสูง แต่ในด้านการแสดงตัวในกลุ่มที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนต่ำ เพศชายจะมีการแสดงตัวมากกว่าเพศหญิง แต่ความแตกต่างระหว่างเพศในแง่ที่ไม่มีในกลุ่มที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนสูง

อภิปรายผลการวิจัย

ในการอภิปรายผลการวิจัยนี้ กระทำตามลำดับที่เสนอผลการวิจัยมาแล้วในตอนต้น คือตอนแรกเป็นเรื่องของความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องบุคลิกภาพ วิตกกังวล แสกดวง และเก็บตัว และความถนัดทางการเรียน

ในด้านที่เกี่ยวกับความวิตกกังวล ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายและเพศหญิง ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า เพศหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเพศชาย สมมติฐานนี้ตั้งโดยอาศัยผลการวิจัยของซาราสันและคณะ¹ ซึ่งเป็นผู้คิดแบบสอบถามที่นำมาใช้ในการวิจัยนี้ ได้ทำการศึกษาเด็กชายหญิงที่เรียนอยู่ในชั้นประถมเป็นจำนวนมาก ผลการศึกษาอันหนึ่งพบว่า เด็กผู้หญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กผู้ชาย และจากการวิจัยของ วัลลภ กันทรพย² ซึ่งใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนก็พบว่า เพศหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเพศชายเช่นเดียวกัน รวมทั้งจากข้อเขียนอื่น ๆ ที่กล่าวว่า เพศหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเพศชาย แต่ผลการวิจัยนี้ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะระยะเวลาที่ให้เด็กตอบแบบสอบถามเป็นเวลาใกล้เคียงกับการสอบไล่ประจำปี นักเรียนส่วนใหญ่จะมีความกังวลเกี่ยวกับการสอบมากกว่าเวลาที่ไม่ใช่ใกล้สอบ ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่ทำให้คะแนนความวิตกกังวลในการวิจัยนี้ได้ผลไม่แตกต่างกันระหว่างเพศ ซึ่งหากให้ตอบคำถามเรื่องนี้ในเวลาอื่นอาจได้ผลไม่เหมือนครั้งนี้ และที่ได้ผลไม่ตรงกับการวิจัยก่อน ๆ ที่กล่าวมาแล้ว อาจเนื่องมาจากลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้แตกต่างกัน เช่น วัฒนธรรม และอายุ เป็นต้น

¹ Sarason, *op.cit.*

² วัลลภ กันทรพย, เรื่องเดิม.

อย่างไรก็ตาม มีการวิจัยอื่นที่ไ้ผลว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องนี้ เช่นผลการวิจัยของ ประสิทธิ์ บัวคลี³ ซึ่งศึกษานักเรียนชาย หญิง ชั้น ม.ศ.3 และพบว่า เด็กนักเรียนชายและหญิงมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน แต่ไม่ได้ใช้แบบสอบถามความ วิตกกังวลที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยเฉพาะเหมือนที่ใช้ในการวิจัยนี้ ผลการวิจัยนี้ จึงจะต้องมีการศึกษาหาผลที่แน่นอนกันอีกต่อไป

ในด้านบุคลิกภาพแสดงตัวและเก็บตัว นักเรียนชายมีการแสดงตัวสูงกว่านักเรียนหญิง ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ วันเพ็ญ อายุการ⁴ ผลการวิจัยนี้ น่าจะเป็นจริงโดยทั่วไปสำหรับ เด็กไทย เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูทางบ้านและบทบาทของนักเรียนชายในสังคม โดยเฉพาะ ในโรงเรียนซึ่งส่งเสริมให้เด็กผู้ชายมีลักษณะแสดงตัวมากกว่าเด็กผู้หญิง จากผลการวิจัย เรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กไทย โดยแพทย์หญิง สุภา มาลากุล และคณะ⁵ หนึ่งกล่าวไว้ ว่า เด็กผู้หญิงได้รับการกระตุ้นให้พึ่งตัวเองและรับผิดชอบงานบ้านมากกว่าและก่อนเด็กชาย ซึ่งทำให้มองเห็นภาพว่า เด็กผู้หญิงจะต้องอยู่กับบ้าน ช่วยงานบ้าน ไม่ได้เที่ยวเตร่นอกบ้าน เท่าเด็กผู้ชาย ซึ่งตรงกับผลการวิจัยเกี่ยวกับเด็กชนบทไทยของ เคอชิง⁶ (De Yong) ซึ่ง กล่าวไว้ว่า เริ่มตั้งแต่อายุ 7 ถึง 8 ปี เด็กผู้หญิงจะได้รับมอบหมายให้ช่วยทำงานในบ้าน แตกต่างจากเด็กผู้ชายซึ่งทำงานนอกบ้าน เช่น เลี้ยงวัว ควาย เป็นต้น จะเห็นได้ว่าลักษณะ งานของเด็กผู้หญิงไม่ส่งเสริมให้เด็กมีความสุขสนุกสนานรื่นเริงและได้พบปะกับเด็กวัยเดียวกัน

³ประสิทธิ์ บัวคลี, เรื่องเดิม.

⁴วันเพ็ญ อายุการ, เรื่องเดิม.

⁵สุภา มาลากุล ๗ อุษยา และคณะ, "การศึกษาค้นคว้าเรื่องการเลี้ยงดูเด็ก อายุ 1-5 ขวบในวัฒนธรรมไทย วารสารสมาคมจิตวิทยาแห่งประเทศไทย," 2 (กรกฎาคม, 2501), 1-70.

⁶John E. De Yong, Village Life in Modern Thailand, (Los Angelis: University of Colifornia Press, Inc., 1958)

มากเท่าเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ในสังคมไทยโดยทั่วไปเด็กหญิงมักถูกกวดขันในเรื่องกิริยา มารยาท และไม่มีเสรีภาพในการพูดจาหรือแสดงกิริยาโดยเสรีเท่าเด็กผู้ชาย สิ่งเหล่านี้ อาจเป็นสาเหตุจากครอบครัวและสังคมที่กำหนดคิให้เด็กในชนบทที่เป็นผู้ชายมีลักษณะแสดงตัว มากกว่าเด็กหญิง

นอกจากนี้สาเหตุที่เห็นได้จากบทบาทของนักเรียนชายในโรงเรียน โดยเฉพาะ โรงเรียนสหศึกษานักเรียนชายมักจะได้รับหน้าที่เป็นผู้นำ เช่น เป็นหัวหน้าห้อง เป็นหัวหน้า ชมรมจัดกิจกรรมต่าง ๆ ช่วยเหลืองานของโรงเรียนและครูมากกว่านักเรียนหญิง สิ่งเหล่านี้ อาจจะเป็นสาเหตุอีกอย่างหนึ่งให้นักเรียนชายมีลักษณะกล้า เป็นผู้นำ และวางตัวได้ดี กว่านักเรียนหญิง ซึ่งทำให้คะแนนการแสดงตัวจากแบบสอบถามสูงกว่านักเรียนหญิง

เกี่ยวกับความถนัดทางการเรียน โดยคะแนนรวมจากแบบทดสอบความถนัดทาง การเรียน นักเรียนชายมีคะแนนสูงกว่านักเรียนหญิง ผลการวิจัยนี้ไม่ตรงกับของ ไสว เลี่ยมแก้ว⁷ ซึ่งไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความถนัดทางการเรียน ทั้ง ๆ ที่ ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 เหมือนกัน และสภาพเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรม โดดเดี่ยวกัน สำหรับผลการวิจัยนี้ การที่เด็กชายมีคะแนนความถนัดทางการเรียนสูงกว่า อาจจะเป็นลักษณะสติปัญญาของเด็กผู้ชายกลุ่มนี้สูงกว่าเด็กหญิงจริง ๆ ก็เป็นได้ หรืออาจ จะเนื่องมาจากการส่งเสริมการฝึกฝนจากทางบ้านที่พ่อแม่มักจะคาดหวังให้เด็กผู้ชายเรียนดี และเรียนสูงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนเด็กหญิงมักจะให้เรียนไปเรื่อย ๆ ไม่คาดหวัง สูงเท่าเด็กผู้ชาย การส่งเสริมให้เด็กฝึกฝนตนเองและการเอาใจใส่ต่อการเรียนของเด็ก ผู้ชายอาจจะช่วยให้เด็กผู้ชายทำคะแนนจากการทดสอบได้ดีกว่า หรืออาจจะเนื่องมาจาก เด็กผู้ชายซึ่งมีลักษณะแสดงตัวสูงกว่าเด็กหญิง และลักษณะแสดงตัวนั้นส่วนหนึ่งเนื่องมาจาก การได้มีประสบการณ์กับบุคคล หรือกิจกรรมต่าง ๆ มากกว่าเด็กหญิง และการมีประสบการณ์ นี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ส่งเสริมให้เด็กผู้ชายมีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าก็เป็นได้ อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้ก็ต้องการวิจัยอื่นที่จะสนับสนุนหรือขัดแย้ง เพื่อที่จะหาผลสรุปที่ดีที่สุดต่อไป

⁷ ไสว เลี่ยมแก้ว, เรื่องเดิม.

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศจากแบบทดสอบย่อยความถนัดทางการเรียนทั้ง 5 ฉบับ พบว่า ความถนัดทางการเรียนทางด้านภาษาจากแบบทดสอบศัพท์ที่ไม่เข้าพวกฉบับเดียวที่นักเรียนชายได้คะแนนไม่สูงกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญ แต่สูงกว่าโดยคะแนนเฉลี่ย ซึ่งแสดงว่าเด็กผู้ชายมีคะแนนสูงกว่า หรือมีความถนัดทางการเรียนสูงกว่าเพศหญิงทั้งทางด้านตัวเลข, ภาษา, วิจารณ์ญาณ และมีติสัมพันธ์

ตอนที่สอง เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับความถนัดทางการเรียน ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับความถนัดทางการเรียน ผลอันนี้ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งเหตุผลในการตั้งสมมติฐาน คือ ผลจากการวิจัยของ แมคคอลัม⁸ แชนสกี⁹ และจากข้อเขียนอื่น ๆ ซึ่งกล่าวว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับสติปัญญาและผลการเรียน และเนื่องจากผลการเรียนมีความสัมพันธ์กับความถนัดทางการเรียน จึงเป็นที่มาของสมมติฐานที่ว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับความถนัดทางการเรียน ผลการวิจัยนั้นจะเป็นความจริงที่เห็นได้ชัด เกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้นเด็กที่เรียนดีมักไม่กังวลมากนักว่าตนเองจะทำผิดพลาดหรือจะทำได้ไม่ดีเท่าคนอื่น ๆ หรือทำไม่ได้ในการสอบ แต่เด็กที่เรียนไม่ดีมักกังวลว่าจะทำการสอบได้ไม่ดี หรือทำไม่ได้ หรือกลัวว่าจะตอบคำถามที่ครูถามไม่ได้ เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กที่เรียนดี

เมื่อวิเคราะห์ผลแยกออกตามเพศชายหญิง พบว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับความถนัดทางการเรียนในเพศหญิง มีระดับสูงกว่าในเพศชาย คือระดับความสัมพันธ์สูง แต่ในเพศชายไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งแสดงว่าความสัมพันธ์ในแง่ที่ว่า ถ้าเด็กมีความวิตกกังวลสูงจะมีความถนัดทางการเรียนต่ำ และหากมีความวิตกกังวลต่ำ เด็กคนนั้นจะมีความถนัดทางการเรียนสูงนั้น เป็นความจริงในระดับสูงในเด็กหญิงเท่านั้น

⁸ McCollum, op.cit.

⁹ Chansky, op. cit.

ดังนั้นลักษณะความสัมพันธ์ทางลบที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจึงอธิบายได้เฉพาะในเด็ก
ผู้หญิงเท่านั้น

การแสดงตัวและเก็บตัวกับความถนัดทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวก ทั้งใน
เพศชายและเพศหญิง และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระดับปานกลางใกล้เคียงกัน
ผลอันนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสมมติฐานนี้ตั้งจากผลการวิจัยก่อน ๆ เช่น ของ
ไอเซนค¹⁰ ริคคิง¹¹ कुमार¹² ซึ่งผลการวิจัยแสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ
แสดงตัว ผลการเรียนและสติปัญญา มีความสัมพันธ์เป็นบวก กว้างใหญ่ที่ผลการเรียนมี
ความสัมพันธ์กับความถนัดทางการเรียน และสติปัญญาก็เป็นลักษณะเดียวกันกับความถนัด
ทางการเรียน จึงตั้งสมมติฐานว่า การแสดงตัวมีความสัมพันธ์กับความถนัดทางการเรียน

ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงตัวกับความถนัดทางการเรียนทางบวกนี้
เกี่ยวข้องกับผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้วตอนต้น คือ เด็กผู้ชายมีลักษณะแสดงตัวสูงกว่าเด็ก
ผู้หญิง และเด็กผู้ชายก็มีความถนัดทางการเรียนสูงกว่าเด็กผู้หญิง จึงอาจมองเห็นได้
คร่าว ๆ ว่า ลักษณะแสดงตัวน่าจะมีสัมพันธ์ทางบวกกับความถนัดทางการเรียน

ผลการวิจัยนี้น่าจะเห็นได้จากความเป็นจริงโดยทั่ว ๆ ไปว่า เด็กที่มีความถนัด
ทางการเรียนสูง จะมีลักษณะแสดงตัวว่าเด็กที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำ เพราะเด็ก
ที่มีความถนัดทางการเรียนสูงซึ่งมักจะเรียนดี และได้รับการชื่นชมยกย่องจากครูและเพื่อน
มีโอกาที่จะได้เป็นผู้นำมากกว่าเด็กเก็บตัว และมีความมั่นใจ ความกล้า เนื่องจากตนเอง
มีความสามารถสูง ส่วนเด็กที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำนั้นก็อาจจะเป็นไปในทำนอง
ตรงกันข้าม เด็กจะไม่มั่นใจในตัวเอง ไม่สนิทสนมกับครูและไม่ค่อยมีโอกาสเป็นผู้นำใน
ห้องเท่าเด็กแสดงตัว อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้ก็ยังคงต้องการวิจัยอื่นที่จะสนับสนุนหรือ
คัดค้านเพื่อความเข้าใจในเรื่องนี้ที่แน่นอนและกว้างขวางยิ่งขึ้น

¹⁰Eysenck, op. cit.

¹¹Ridding, op. cit.

¹²Kumar, op. cit.

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพสองด้าน คือความวิตกกังวลกับการแสดงตัว
 ในเพศหญิงมีความสัมพันธ์เป็นลบ ความสัมพันธ์เชิงกลาวสอดคล้องหรือเป็นผลมาจากลักษณะ
 ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนกับความวิตกกังวลและการแสดงตัว เช่น จาก
 ความสัมพันธ์ในเพศหญิงถ้าเด็กมีความวิตกกังวลสูง มักมีความถนัดทางการเรียนต่ำ และเด็ก
 ที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำนี้ก็มีลักษณะแสดงตัวต่ำ ด้วยเหตุนี้จึงแสดงให้เห็นว่า ถ้าเด็กมี
 ความวิตกกังวลสูงจะมีการแสดงตัวต่ำ แต่ในเพศชายความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล
 กับคะแนนแสดงตัว เป็นลบแต่ระดับต่ำมาก ความสัมพันธ์เชิงกลาวนี้ก็เนื่องมาจากหรือเกี่ยวข้องกับ
 ผลการวิจัยที่กล่าวถึงมาก่อน คือ ความวิตกกังวลกับความถนัดทางการเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
 ที่เน้นว่าเรียนชายไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ และความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงตัว
 กับความถนัดทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ ดังนั้นนักเรียน
 ชายที่มีความถนัดทางการเรียนสูงจะมีการแสดงตัวค่อนข้างต่ำ แต่เด็กที่มีความถนัดทาง
 การเรียนสูงนี้อาจมีความวิตกกังวลสูงหรือต่ำก็ได้พอ ๆ กัน เนื่องจากไม่มีความสัมพันธ์ระหว่าง
 ความถนัดทางการเรียนกับความวิตกกังวลอย่างมีนัยสำคัญ เพราะเหตุนี้จึงเห็นได้ว่า เด็กที่มี
 การแสดงตัวค่อนข้างต่ำจะมีความวิตกกังวลสูงหรือต่ำก็ได้ เมื่อพิจารณาในแง่ความสัมพันธ์
 จึงน่าจะมีสัมพันธ์ต่ำ ซึ่งจากการวิเคราะห์ที่ได้ออกผลดังกล่าวดังนี้

เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและการแสดงตัวในทั้งสองเพศอยู่ใน
 ระดับไม่สูงพอ จึงไม่อาจกล่าวถึงลักษณะความสัมพันธ์ได้อย่างชัดเจน ในการวิจัยนี้อาจจะได้
 ผลสนับสนุนหรือแสดงความสัมพันธ์ได้ชัดเจนกว่านี้ ถ้าเป็นการศึกษาเฉพาะเรื่องนี้โดยตรง
 ความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูงและต่ำ เมื่อพิจารณาจาก
 ทั้งสองเพศ ในด้านความวิตกกังวล กลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูงและต่ำไม่มีความ
 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งดูเหมือนว่าไม่ตรงกับผลจากการหาความสัมพันธ์ระหว่างความ
 ถนัดทางการเรียนกับความวิตกกังวลที่ได้ผลเป็นลบ คือเด็กที่มีความถนัดทางการเรียนสูง
 มักจะมีความวิตกกังวลต่ำ และเด็กที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำมักจะมีวิตกกังวลสูง
 แต่เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยจากกลุ่มทั้งสองก็จะเห็นได้ว่า กลุ่มที่มีความถนัดทางการ
 เรียนสูงมีคะแนนความวิตกกังวลต่ำกว่ากลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำจริง ๆ

ในด้านการแสดงตัว เมื่อคิดรวมจากทั้งสองเพศ กลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูง มีการแสดงตัวสูงกว่ากลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งตรงกับผลจากการหาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนกับการแสดงตัวที่ได้ผลเป็นบวก คือถ้ามีความถนัดทางการเรียนสูงก็จะมีลักษณะแสดงตัวสูง และถ้ามีความถนัดทางการเรียนต่ำก็จะมี การแสดงตัวต่ำ

การทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนสูงและต่ำ ทั้งการคิดของสองเพศและแยกเพศ เป็นการเสนอผลการวิจัยที่เป็นรายละเอียดของการหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับความถนัดทางการเรียนอีกวิธีหนึ่งเท่านั้น